

rede nu indføres fra Udlandet (Amerika og andre Lande), og som derefter vilde indkomme i langt større Mængde.

Vil man forøvrigt kaste et Blik paa de oven meddelte Talrækker, der angive Kapiteltaxterne for Smør sammenlignet med Udførselsprisen, vil man finde, at medens den sidste i Løbet af 10 Aar snarest har haft en lille Tendens til at synke (dog heldigvis langt fra i Forhold til andre Vareprisers Dalen), saa har den indenlandske Smørpris været i temmelig konstant Stigen, med Undtagelse af det sidste Aar; Gjennemsnitsprisen for 20 Aar er 82 Øre, for 10 Aar 87 Øre, og for 5 Aar 90 Øre. — Dette tyder altsaa paa, at Bestræbelserne bør gaa ud paa at støtte Udførselsprisen snarere end Prisen for Hjemmeforbruget.

Naar man altsaa fra den danske Smørproduktions Synspunkt ikke tror det rigtigt at indføre indenlandsk Bestyttelse, da gjælder efter Flertallets Mening det Samme om de i Lovforslaget foreslaaede Foranstaltninger, der gribe saaledes ind i Fabrikationen af Margarin, at dette vilde blive uaffætteligt, og saaledes indirekte virke som et Forbud. Det nytter selvfølgelig ikke at foresikre, at Margarin uden Tilfætning af Smør, Fløde eller Farve er et brugeligt Fødemiddel; naar Publikum ikke deler denne Opfattelse, vil det nævnte Næringsmiddel forsvinde af Brugen.

I og for sig er det altid betænkeligt at begynde paa ved Lovbud at gribe ind i Tilvirkningsmaaden af en ellers sund og god Vare; det kan i en Interessetråd drage farlige Følger efter sig, og føre til tvivlsomme Fortolkninger af, hvad Almenvellets Krav i Grundlovens § 83 betyder.

Heller ikke bør man overse Hensynet til de her i Landet bestaaende Margarinfabrikker, hvis Næringsret ikke uden Videre kan konfiskeres ved Foranstaltninger af en Art, der formentlig er ukjendt i vor (og vistnok ogsaa i andre Landes) hidtidige Lovgivning.

Fra Forbrugernes Synspunkt vil

Spørgsmaalets Besvarelse ikke være vanskeligt. Margarin er fra alle Sider anerkjendt som et sundt og godt Næringsmiddel, der kan leveres til en Pris, der i Forhold til dets virkelige Værdi er ikke lidet lavere end Prisen paa ægte Smør. Det vilde derfor være ubilligt at tvinge Forbrugerne til at betale højere Pris for samme Vareværdi. Ganske vist vil Margarin kunne sælges endnu billigere, naar den ubelukkende bestaar af Talg og Fedtstoffer, men Smørets væsentligste Betydning, som bestaar i ved sin Tilfætning at gjøre grovere Fødevarer mere velsmagende, er tabt, og Forbruget vil vende sig til simplere Smør og Fedt. Man vilde desuden derved affjære Landbruget fra en Vej, ad hvilken det kan gjøre sig Talg- og Fedtstoffer bedre betalt end til andet Brug.

Hvad Alle derimod kunne være enige om, og som er baade i Producenters og Forbrugeres Interesse, er at fortsætte Bestræbelserne for at sikre begge imod Forfalskninger, og i denne Retning vil der ogsaa overfor det indenlandske Forbrug paa flere Punkter kunne gaas videre end Loven af 1ste April 1885 bestemmer. Ganske vist er den forløbne Tid kun kort, og de indhøstede Erfaringer tyde just ikke paa, at Loven ikke har virket henfigtsmæssigt. I en af Smørkommissionen indhentet Erklæring fra Professor Stein, udtaler denne, at blandt de Prøver, der ere indsendte til Undersøgelse ved hans Laboratorium dels fra Private dels fra Politiet, har der kun vist sig et enkelt Tilfælde af Forfalskning; i nogle Tilfælde, hvor han efter eget Initiativ havde undersøgt Smør fra Detailhandelen, har han fundet „allerstørste Sandsynlighed“ for Indblanding af Kunstsmør. Forøvrigt mener han, at den indvundne Erfaring ikke er tilstrækkelig til derpaa at bygge en fuldt begrundet Mening, og særlig synes han at være utilfreds med den Maade, hvorpaa Politiet har taget Sagen, at det har ladet de paataalte Forseelser afgjøre ved „mindre Bøder“ i Mindelighed, og ikke har sørget for at tilvejebringe et fyldigere Materiale til